

SEF THISSEN ONTMOET SELLY MARES

Tekst: Sef Thissen, Fotografie: Focuss 22

Op een dag dat onze oppergod Zeus nog steeds in twijfel zit wanneer hij ons het mooie weer gaat schenken, reis ik met zwaaiende ruitwissers af naar ut sjoene Mestreech. Hier heb ik een afspraak met Selly Mares. Wellicht geen grote naam in de wereld van de schilderkunst, maar wel een vrouw met een bijzonder verhaal.

In haar appartement met prachtig uitzicht op Fort Sint Pieter op de Sint Pietersberg wacht mij een warm ontvangst. Eenmaal aan de koffie begint Selly te vertellen. Ze is geboren in het ziekenhuis van Maastricht. Direct vanaf de geboorte is er sprake van een zorgenkindje, ze heeft namelijk een open buikje (in de medische wereld noemt men dit een omphalocèle). Ondanks het feit dat de overlevingskansen zeer klein waren, de doktoren spraken van dagen, vecht ze zich hier doorheen. Zonder een operatie te hebben ondergaan, mag ze na zes maanden eindelijk het ziekenhuis verlaten en gaat ze naar haar ouderlijk huis in Eckelrade. Hier zal ze haar jeugd jaren doorbrengen. Selly is enig kind en gelukkig behandelen haar ouders haar niet als een

kasplantje. "Mijn ouders hebben alles voor me gedaan. Bij ons thuis was het een komen en gaan van vriendjes en vriendinnetjes. In alles wat ik wilde, hebben ze mij immer gesteund." Achteraf kan ze zeggen dat ze haar ouders hier intens dankbaar voor is.

JEUGD

Al snel blijkt dat er een creatieve ziel in haar schuil gaat. Zo zit ze overal te tekenen en wil ze heel graag muziek maken. Om te musiceren, kon ze natuurlijk in Echelrade naar de Harmonie of naar de pianoles. Beide waren voor haar geen optie en via een vriend van haar ouders kwam ze terecht op de muziekschool. Daar werd haar liefde voor de cello geboren. Selly: "Mijn va-

der en moeder vonden het prima als ik het minimaal een jaar vol zou gaan houden. Nou, dat hebben ze geweten." Inderdaad, heel Eckelrade stond op z'n kop. Niemand wist waar die grote koffer met dat kleine meisje naar toe ging. Toch kwam er al snel een klap die ze moest verwerken. Reeds op de lagere school werd duidelijk dat ze een gehoorprobleem had en metingen wezen uit dat haar gehoor 30 procent minder was. Gelukkig bleek naar enige

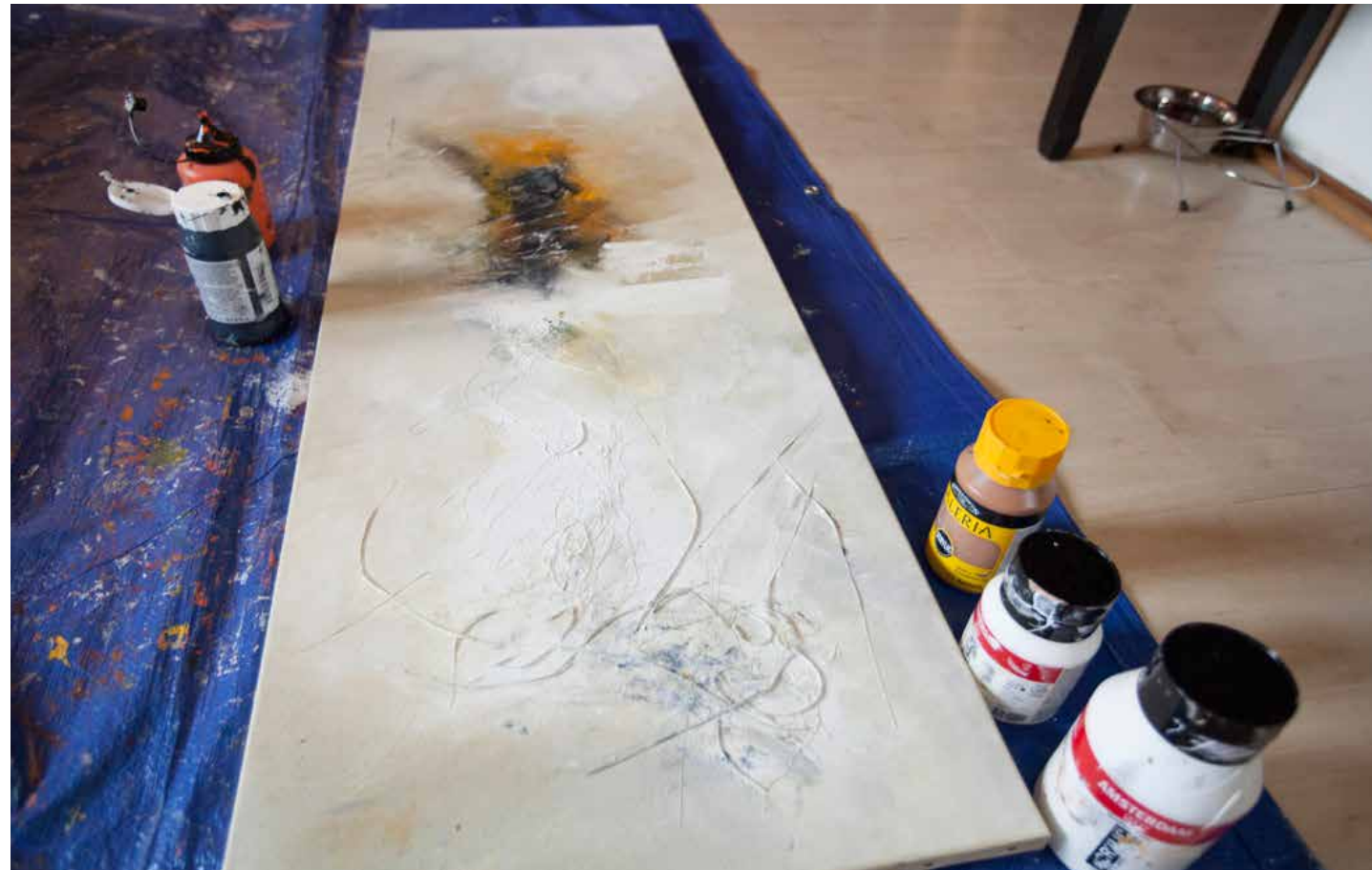
tijd het probleem stabiel te zijn. Ook werd in haar puberteit haar ondergewicht steeds meer zichtbaar en dat in een periode dat anorexia zeer actueel was. Docenten vroegen haar wel eens of het wel allemaal goed ging, dat was zeker geen makkelijke periode. Ik vraag me direct af hoe ze dit allemaal heeft kunnen handelen? "Ik weet dat mensen me nakijken, daarom heb ik een muurtje om mij heen gebouwd. Ik ben een 'kat uit de boom kijker'

geworden. Het voordeel is wel, dat ik hierdoor een enorme power heb. Als ik iets wil dan gebeurt het ook."

DIPLOMA

En een wil was er zeker. Het conservatorium, daar wilde ze naar toe. Een onmogelijke keuze volgens de geleerde. Haar fysiek was verre van ideaal om de cello te kunnen bespelen op professioneel niveau. Daarnaast werkte

"Als je het gevecht met jezelf niet durft aan te gaan, wat heb je dan te vertellen."

"Ik weet dat mensen me nakijken, daarom heb ik een muurtje om mij heen gebouwd."

het gehoorprobleem zeker niet in haar voordeel. De tekendocent probeerde haar richting de academie te pushen. Maar ondanks alle tegenspraak nam ze het besluit om na het behalen van haar havo diploma voor te spelen op het conservatorium in Maastricht. Haar doorzettingsvermogen kreeg de mooiste beloning die ze zich kon wensen: aangenomen. De studieperiode aan het conservatorium is voor haar een mooie tijd geweest. Een periode waarin momenten van vreugde zich afwisselde met momenten vol dikke tranen van verdriet. De power om het te halen, bleef keihard overeind. "Als je het gevecht met jezelf niet durft aan te gaan, wat heb je dan te vertellen." Met deze stelling als voedingsbodem behaalde ze haar bachelor. Bij haar examen sprak de toenmalige artistiek directeur Jan Stulen de volgende woorden: "Diep respect, hadden alle

studenten maar zo veel doorzettingsvermogen." Naar het behalen van haar diploma begon een periode van solliciteren, remplaceren en lesgeven. Kortom zeven dagen per week met de cello onderweg, haar lust en haar leven. In de spaarzame vrije uren is ze bezig met schilderkunst, eerst figuratief maar al vrij snel begint de abstracte kunst haar uit te dagen. In 2006 krijgt Selly weer een enorme klap te verwerken. Met het dragen van een kistje gaat het helemaal mis met haar schouder. Zo heftig, dat er een operatie aan te pas moet komen. Het bespelen van de cello is niet langer meer mogelijk. Selly: "De pijn is zo heftig dat ik nog geen toonladder meer kan spelen." De cello staat in een hoekje in de kamer en precies op dat moment krijgt ze de vraag om te exposeren. Een nieuwe wereld gaat definitief voor haar open. De ene vorm

van kunst heeft plaats gemaakt voor de andere.

REIZEN

Die andere vorm, haar abstracte schilderkunst, ziet Selly als een ontlading van haar totale emotie van dat bewuste moment. Zeker niet van tevoren bedenken, maar binnen een concreet idee laat ze haar creativiteit volledig de vrije loop. Selly: "Het kan een weerspiegeling zijn van bijvoorbeeld mijn reiservaringen. Alles wat mij bezig houdt, kan ik gewoonweg kwijt in het schilderen." Het liefste is ze bezig met reizen, grote reizen maken naar bijzondere delen van de wereld. Het ontdekken dat er meer is dan dat kleine stukje aarde waar jezelf dagelijks op leeft. Het proeven van etnische culturen en de natuur, dat is wat haar enorm fascineert. Hierbij is haar reis

naar Afrika, die haar voerde van Kaapstad, via Namibie naar Zambia, een absoluut hoogtepunt. "Het uitgestrekte landschap en het zo dicht bij de dieren kunnen zijn. Ik waande mij echt in een National Geographic."

MOEDER

Ondanks die enorme aantrekkingskracht van de natuur is ze heel gelukkig op haar appartement. Hier kan ze lekker rustig op haar zelf zijn en zich onderdompelen in het schilderen. Als de buitenlucht haar roept, dan gaat ze meestal met haar hondje naar haar moeder in Sint Geertruide. Haar vader is drie jaar geleden overleden en haar moeder woont daar nu alleen. Samen met haar gaat ze dan lekker in de bossen wandelen of gezellig een hapje eten. Op het einde van de dag gaat ze toch weer alleen naar huis. Het is zeker geen bewuste keuze, maar een relatie is nooit op haar pad gekomen. Selly: "Het is zo gegaan, ik ben ook geen type dat op een datingsite gaat. Als het mij overkomt, is het mooi. Ik maak er geen zoektocht van." Natuurlijk mist ze wel eens een schouder om op te leunen, maar als enig kind is ze nu eenmaal gewend om alleen te zijn en hier kan ze perfect mee omgaan.

Zorgen maakt ze zich om de verharding van de maatschappij. "Mensen kunnen bijna niets meer van elkaar hebben en doen al helemaal geen moeite meer om elkaar echt te leren kennen." Het fenomeen social media is in haar beleving hier ook een grote veroorzaker in. De jonge generatie heeft alleen maar het doel om populair op Facebook te zijn. Haar ideale wereld omschrijft ze dan ook met één woord: respect. Bij het opstaan, zie ik in de hoek van de kamer een overlijdensprentje, dit

blijkt van een dierbare vriend te zijn. De tranen in haar ogen verraden hoe zeer dit plotseling overlijden er in gehakt heeft. Tegelijkertijd is het voor haar ook het besef hoe flinterdun het leven is.

Ik neem afscheid van een vrouw die vrij leeft van angst, emotioneel kan worden van een zonsondergang en

zich het meest gelukkig voelt als ze aan het schilderen is.

Naar huis rijdende, besef ik me dat zij als pasgeboren baby bijna geen overlevingskans had, maar op pure wilskracht inmiddels al 43 jaar iedere dag van het leven geniet.

Selly Mares, een bijzonder mens. ■

**Sef Thissen: "Wat ik van haar leerde:
Je eigen wil is sterker dan welke
tekortkoming ook."**
